

Streda 26. október 2016

Text: 1J 2, 7 – 17

⁷Milovaní, nepíšem vám nové prikázanie, ale staré prikázanie, ktoré máte od počiatku. Týmto starým prikázanim je slovo, ktoré ste počuli [od počiatku]. ⁸A predsa, (ako) nové prikázanie píšem vám, čo je pravdivé v ňom aj vo vás, pretože tma prechodí a svieta už pravé svetlo. ⁹Kto hovorí, že je vo svetle, a nenávidí brata, je doteraz v tme. ¹⁰Kto miluje brata, zostáva vo svetle a nieto v ňom nič pohoršujúceho. ¹¹Ale kto nenávidí brata, je v tme a chodí v tme a nevie, kam ide, pretože mu tma zaslepila oči. ¹²Píšem vám, deti, pretože sú vám odpustené hriechy pre Jeho meno. ¹³Píšem vám, otcovia, pretože ste poznali Toho, ktorý je od počiatku. Píšem vám, mládenci, pretože ste zvíťazili nad zlostníkom. ¹⁴Napísal som vám, deti, pretože ste poznali Otca. Napísal som vám, otcovia, pretože ste poznali Toho, ktorý je od počiatku. Napísal som vám, mládenci, pretože ste silní a slovo Božie zostáva vo vás a zvíťazili ste nad zlostníkom. ¹⁵Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nieto v ňom lásky k Otcovi. ¹⁶Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. ¹⁷Svet však hynie, aj jeho žiadosť (hynie), ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky.

Piesne: ES č. 213, 606

Zamyslenie nad Božím slovom:

Iste ste už niekedy rozmýšľali nad tým, čo je podstatou našej kresťanskej viery. Odpovede na túto otázku by iste boli rôzne. Jedni by možno odpovedali, že je to čistota učenia o Bohu a pravej kresťanskej viere. A je to iste správna odpoveď. Veď aj my v našej evanjelickej cirkvi vyznávame spolu s cirkevným otcom Atanázom (*Tri symboly...*): „Každý, kto chce byť spasený, predovšetkým musí zachovávať všeobecnú vieru; kto by ju však nezachoval celú a neporušenú, bezpochyby zahynie naveky.“ Lebo nemôže byť spasený ten, kto ju úprimne a bez pochybovania neprijíma. Druhí by možno odpovedali, že podstatou našej viery je duchovnonáboženský život veriaceho kresťana, ako napríklad modlitby, čítanie Písma svätého, pravidelná účasť na službách Božích v chráme či časté prijímanie Večere Pánovej. A je to iste správna odpoveď. Veď si naozaj neviem predstaviť úprimne veriaceho kresťana, ktorý by sa netešil na to, že sa v modlitbe môže dôverne porozprávať so svojim nebeským Otcom. Alebo že by nevyznával spolu so žalmistom: „*Sviecou mojím nohám je Tvoje slovo a svetlo mojím chodníkom*“ (Ž 119, 105), či „*Radoval som sa, keď mi hovorili: Poďme do domu Hospodinovho!*“ (Ž 122, 1). Čo by to bol za kresťan, ktorý by odmietol pozvanie k Pánovmu stolu, veď Ježiš hovorí: „... *moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj*“ (J 6, 55)? Toto všetko naozaj patrí k životu veriaceho kresťana a bez účasti na týchto veciach by kresťan nebol kresťanom. No keď sa Pána Ježiša spýtali, ktoré prikázanie je zo všetkých najdôležitejšie, On odpovedal, že toto: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, ... a svojho bližneho ako seba samého.*“ A keď Ježiš rozprával o tom, čo bude tým kritériom, na základe ktorého budeme všetci súdení na poslednom Božom súde, tak z Jeho slov veľmi jasne vyplýva, že podstatné pred Bohom bude to, ako sme žili v tomto pozemskom živote. Či som inému človeku pomohol, či som ho v jeho smútku potešil a povzbudil, či som ho v jeho osamelosti navštívil, alebo som sa mu otočil chrbtom a jeho starosti ma vôbec nezaujímali... Zmysel ľudskej existencie nie je totiž v tom, koľko som toho za život nazhromaždil pre seba, ale v tom, ako veľmi som miloval iných. A toto, verím, je aj podstatou našej kresťanskej viery.

Amen.

Modlitba:

Drahý náš Pane Ježiši Kriste, ďakujeme Ti úprimne za to, že si nám vo svojom svätom slove ukázal, čo je pre nás najdôležitejšie v našom živote. Ty, ktorý si stelesnená Láska, naplň všetkých nás svojou láskou, aby sme aj my vedeli ľudí milovať tak ako Ty. Naplň nás, Pane, tou pravou láskou, ktorá vie milovať všetkých ľudí bez rozdielu, ktorá im vie slúžiť a obetovať sa pre nich.

Amen.

Mgr. Stanislav Baloc, zborový farár v CZ ECAV Štrba (TAS)